

11 ΜΑΡ. 1987

«Ο Μονομάχος», τμήμα του πίνακα

Στην έκθεση του Αλέκου Λεβίδη που εγκαινιάζεται τη Δευτέρα στη «Γκαλερί 3»

Ζωγραφιές για διάβασμα

Η καινούργια έκθεση του Αλέκου Λεβίδη στην «Γκαλερί 3» της οδού Φακουλίδου, έχει τον τίτλο «εικονογραφίες». Εγκαινιάζεται τη Δευτέρα και είναι μια ενότητα από μικρά έργα, που σε αρκετούς μπορεί να δώσουν την αίσθηση ότι «εικονογραφούν» μια ιστορία.

Ένας λόγος, είναι το ομοιόμορφο σχήμα που αγκαλιάζει αυτές τις μικρές «συμπυκνωμένες», ζωγραφιές και μας παραπέμπει στις μινιατούρες και τις εικονογραφήσεις παλιών βιβλίων. Αν κάποιος τις αγαπήσει, δεν έχει παρά να αποκτήσει το λεύκωμα αυτής της έκθεσης, που επιμελήθηκε ο Α. Λεβίδης μαζί με τον Σταύρο Πετσόπουλο. «Αλλωστε ο ίδιος ο καλλιτέχνης, παραδέχεται ότι «οι εικονογραφήσεις στηρίζονται αρκετά σ' ένα διηγηματικό στοιχείο, που επιτρέπει στο θεατή να τις διαβάσει σαν κείμενο». Κάποια άλλη στιγμή πάλι, θα τις αποκαλέσει «τετράδιο ψαξίματος» και θα μας στρέψει την προσοχή στους τίτλους αυτών των έργων: «Τα δώρα του πρίγκιπα», ο «Μονομάχος», η «Αριάδνη», ο «Άρχων της Αγρύπνιας» ή «Οι διακοπές του Κένταυρου». Αναφορές σε μύθους από ακρυλικό και χρωματιστά μολύβια, σε ξύλο και σε χαρτόνι, τα έργα αυτά φιλοτεχνήθηκαν στη διάρκεια των οχτώ τελευταίων χρόνων στη σκιά της

γνωστότερης δουλειάς της ζωγράφου, με τους ανθρώπους τα τοπία, τις νεκρές φύσεις, που διαποτίζονται υπό «ζωγραφικά ιστορικά βιώματα». «Οι εικονογραφίες» ξεκίνησαν σαν μια προσπάθεια «άσκησης» της ζωγραφικής, όπου αφηνόμενος ίσως πιο ελεύθερος στο χρωματικό μου ένστικτο απ' ό,τι στα μεγάλα έργα, εξερευνώντας από άλλους «δρόμους» ορισμένες σταθερές για μένα πηγές έμπνευσης, όπως είναι η Πομπηία, το Βυζάντιο, τα Ελληνιστικά, αλλά και κάποια σύγχρονα ερεθίσματα από τους κυβιστές μέχρι τον Ντε Κίρικο. Ήταν λοιπόν σαν ένα ελεύθερο εργαστήρι. Αυτό το παιχνίδι, σιγά σιγά άρχισε να παίρνει κάποιο νόημα, όταν διαπίστωσα ότι επικοινωνούσα. Μπορούσα όχι μόνο να εκφράσω κάποιες πηγές έμπνευσης, αλλά και να έρθω σ' επαφή μαζί τους, καθώς προσπαθούσα να τις εκφράσω μ' ένα δικό μου ζωγραφικό ιδίωμα. Πρόκειται λοιπόν για αναφορές, που υπάρχουν πάντα στη δουλειά μου, αλλά τώρα αποκτούν μια έκφραση δική τους, αποκτούν την ποιοτική τους ματιά.

Οι εικονογραφίες με οδηγούν σε μια επανοποθέτηση του προβλήματος της ζωγραφικής, αφού τα έργα αυτά προχωρούν πέρα από αυτό που έχουμε ονομάσει «νατουραλιστική ζωγραφική» σε μια «ζωγραφική δύο διαστάσεων». Κι

αυτή, έχει να κάνει τόσο με την ιστορία της ζωγραφικής όσο και με το μοντερνισμό, τον Μatis, λχ. ή τους Κυβιστές. Παρ' όλο που βέβαια, δεν υπάρχει κάτι καινούργιο σ' αυτό το ψάξιμο, πιστεύω ότι ο καθένας οφείλει να δώσει την προσωπική του απάντηση. Αυτό που μ' ενδιαφέρει είναι η προσέγγιση ενός άλλου τρόπου ζωγραφικής και πιο συγκεκριμένα, μ' ενδιαφέρει να υπάρξει ένας διάλογος ανάμεσα στο νατουραλιστικό και το μη νατουραλιστικό».

Προαναγγέλλετε, λοιπόν, μια στροφή στη δουλειά σας;

«Αυτό το ψάξιμο, νομίζω ότι θα αποτελέσει τη βάση για την επόμενη δουλειά μου. Όμως αυτή η έκθεση, έχει να κάνει και με άλλες αναζητήσεις. Μία απ' αυτές είναι και η θεματική ενότητα».

Πώς βλέπετε το μέλλον της δουλειάς σας, όχι καλλιτεχνικά, αλλά ενόψει του νομοσχεδίου που ετοιμάζεται αυτή τη στιγμή, και προβλέπει φοροακαλλαγές κ.ά. κίνητρα για όσους αγοράζουν, ιδιώτες, εταιρείες κ.ά. έργα τέχνης;

«Το πρώτο που θα μπορούσε να πει κανείς, είναι ότι τέχνη χωρίς χρήματα δεν υπάρχει και ποτέ δεν υπήρξε, δυστυχώς. Αν λάβουμε αυτό υπόψη, θα δούμε ότι σε όλες τις χώρες, καπιταλιστικές και σοσιαλιστικές, θεωρούν την κουλτούρα, την εξάσκηση της πολιτιστικής δραστηριότητας σαν το

υπ' αριθμ. 1 κεφάλαιο, είτε από την άποψη της προπαγάνδας, είτε από άποψη οικονομική.

Για να μπορέσει η Ελλάδα να φτάσει κάποτε, να είναι ανταγωνιστική ή τουλάχιστον να μπορεί να περνά και τη δική της φωνή προς το εξωτερικό χρειάζεται να επενδύσουν πολλά χρήματα, είτε σε έργα υποδομής, μουσεία, μνημείους προώθησης της τέχνης, που να ετοιμάζουν περιοδικές εκθέσεις οργανωμένα και όχι ερασιτεχνικά. (Ειρήσθε εν παρόδω ότι και οι «Γκαλερί» λειτουργούν στη χώρα μας εντελώς ερασιτεχνικά).

Δεν είναι δυνατόν να πηγαίνουν καλλιτέχνες στη Μπιεννάλε Βενετίας και να μην τους δίδονται τα χρήματα για να εκδώσουν έναν κατάλογο, να μην βάζουν το περίπτερο, να μην τους αλλάζουν τους φωτισμούς...

Μόνο με κάποιο σοβαρό χρηματοδοτή θα μπορούσε η τέχνη να ξεπεράσει τα όρια του τετραγώνου του Κολωνακίου. Και αφού το κράτος δεν είναι σε θέση να διαθέτει ούτε μια πινακοθήκη με την κατάλληλη υποδομή, δεν φοβάμαι την απελευθέρωση του ιδιωτικού τομέα. Ξέρω τις φοβερές διαδικασίες και τα φοβερά κανάλια που θα πρέπει να περάσουν οι καλλιτέχνες, αλλά δεν πιστεύω ότι θα είναι χειρότερα από αυτά που λειτουργούν σήμερα».

Π. ΚΑΤΗΜΕΡΤΖΗ